

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 15 - desembre de 2011

Una altra Església?

Algunes coses no marxen en la nostra Església. No creiem que es pugui amagar. El mateix Papa ho reconeixia en el seu viatge a Alemanya: "Assistim –deia– a una disminució de la pràctica religiosa, constatem un creixent distanciament de la vida de l'Església d'una part notable dels batejats". Mentrestant, molts dels nostres seminaris estan buits. I molts sacerdots deixen el ministeri. "Per ventura no ha de canviar l'Església?", es demanava. Sí, l'Església s'ha de moure, reconeixia. "Quan és ella de veritat està sempre en moviment". I fa ben pocs dies que també ens ho deia el nostre bisbe, en parlar de la nova evangelització: en uns temps nous, deia, hem de trobar camins nous, ens caldrà ser creatius, no ens han de fer por els canvis. Però l'experiència ens diu que la jerarquia de l'Església ha estat sempre refractària als canvis. No voldríem que es fes realitat una vegada més aquella dita de l'autor de Guepard: canviar-ho tot, perquè tot segueixi igual. No n'hi ha prou amb un maquillatge, el canvi ha de ser profund.

Però cap a on s'ha de moure la nostra Església? El redreçament de l'Església només té una direcció: Jesucrist.

Retorn a Jesús, retorn a l'evangeli

Però no al Jesús edulcorat, domesticat d'alguns temps. Tampoc al Senyor de la glòria –sense passar pel Jesús de la història– al qual podem fer dir allò que ens interessa. Sinó al Jesús de l'evangeli, que ens mostra el camí d'aquells que vulguin ser els seus deixebles.

Tota la missió de l'Església és ser sacrament de Jesús, ser com ell presència de l'amor i de la salvació de Déu en el món. Jesús ha de ser el punt de referència, el mirall de l'Església i de tots i cada un dels seus membres. Només així podrà ser realment l'Església de Jesucrist.

Ara bé, per poc que mirem la nostra Església ens adonem, creients i no creients, que s'assembla ben

poc a la comunitat volguda per Jesús, que la seva manera de viure i comportar-se s'assembla ben poc a la manera de viure i comportar-se de Jesús. Aquest és el gran escàndol de l'Església d'avui.

Té tota la raó el Papa, quan diu que el canvi de l'Església ha de començar per la conversió dels cors.

L'església renovada que volem, dèiem en el manifest de l'Assemblea Diocesana Conciliar (1996-1998), ha de brotar de l'experiència de Déu. Aquesta ha de ser, com en Jesús, la raó i el mòbil de la seva vida i de la seva acció. Però també creiem que no es pot quedar en els cors, ha de passar a la configuració i funcionament de les nostres comunitats i de l'Església.

Enfront d'una Església de títols i categories, Jesús ens proposa una comunitat de germans (Mt 23, 8-11), que no admet altra distinció que la del servei (Mt 20, 25-28). Què se n'ha fet

del Poble de Déu i de la comunió i corresponsabilitat conciliaris? La nostra Església és una església vertical, autoritària, de pensament únic, que no admet cap debat seriós ni discrepància.

Jesús volia una Església pobra i humil, amiga i defensora dels últims (Mt 11, 19 ; Lc 10, 1-12). A què vénen, doncs, tanta fastuositat i ostentació, tantes ànsies de poder i de grandesa? Quan Déu es va voler manifestar en la seva identitat, ho va fer en Jesús, l'últim i el servidor de tots. Per què, doncs, nosaltres el volem reconvertir en el Déu majestàtic que demana expiació i adoració? Hem substituït la comensalia eucarística pel sacrifici d'expiació i l'adoració del Santíssim. La secularització d'avui, deia Benet XVI, pot ser un mitjà providencial de purificació pel desposseïment forçós de poders i privilegis.

Jesús volia una Església lliure i transparent. "La veritat us farà lliures", ens va dir. I ell mateix es va definir com el qui havia vingut a donar testimoni de la veritat (Jo 18, 37). En canvi, tenim una Església carregada de tabús i de pors, incapaç de debatre obertament molts temes de vital importància. La prova

**Déu es va manifestar en Jesús,
l'últim i el servidor de tots. Per què,
doncs, nosaltres el volem
reconvertir en el Déu majestàtic que
demana expiació i adoració?**

n'és la censura i el veto contra conferenciants i escriptors que s'atreveixen a dissentir del pensament oficial, com és el cas recent de J. A. Pagola, A. Torres Queiruga i J. J. Tamayo. Al nostre mateix bisbat fa temps que no es pot sentir sinó la veu del Papa i del bisbe i d'aquells que pensen estrictament com ells.

Tenim una Església que organitza cadenes de pregària per les vocacions, però que no s'atreveix a reconsiderar la figura del capellà.

Si una actitud distingia Jesús era la compassió. Algú ha pogut dir que la religió de Jesús és la passió per Déu i la compassió per l'home. El que més el preocupava era el sofriment de les persones. La veritat és que sovint la nostra Església, en lloc d'una Església compassiva i guaridora, es mostra agressiva, inquisidora, propensa a carregar farcells sobre les febles espatlles. Sovint, més que pels pobres i pels que sofreixen, sembla haver fet l'opció pels rics i poderosos. I no s'hi val escudar-se en Càritas o altres iniciatives que els bons cristians han posat en marxa. "Misericòrdia vull i no sacrificis", ens va dir Jesús, fent seves les paraules del profeta Isaïes (Mt. 9,13). I la nostra Església ha donat preferència al culte sumptuós per sobre del servei. Significativament en el ministeri dels diaques s'ha privilegiat la dimensió cúllica i s'ha postergat la de diaconia o servei.

Testimoni i servei

Avui dia es parla molt, gairebé exclusivament, d'evangelitzar. De la nova evangelització, que no se sap ben bé què vol dir, ni en què es diferencia de la de sempre.

Però una cosa és certa. Si volem evangelitzar, primer ens hem d'autoevangelitzar nosaltres i la nostra Església. Acabem de veure com n'està de lluny de l'evangeli. Sí, primer nosaltres, els nostres cors. Però també l'Església com a tal: en les seves estructures, en el seu exercici de l'autoritat, el seu estil de vida, la seva manera de relacionar-se cap endins i cap enfora, el seu tracte amb les persones, en la seva transparència, sense temes tabú.

Aquesta ha de ser la primera arma de la nova evangelització: *la coherència i el testimoni*. Aleshores, l'evangelització vindrà per si sola. Això és exactament el que Sant Pau ens explica de la comunitat de Tessalònica, d'una fe activa, d'un amor incansable i d'una esperança constant en les adversitats: "Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i Acaia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acaia: pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res..." (1Te 1, 5-10). Amb raó deia el professor i escriptor M. Bellet: "Ens preguntem contínuament, què pot dir Jesús als homes d'avui. Siguem honrats. Comencem per ser homes d'avui i mirem què ens diu a nosaltres. Només aleshores podrem comunicar-ho als altres".

Però, per a poder comunicar-ho, cal que estiguem

ben a prop de la gent, estar amb ells en tot i per tot, tenint molta cura de la qualitat humana i cristiana de les nostres relacions. Sí, "tot per l'evangeli", però abans, "atansar-se als homes".

I sempre en actitud de *servei*. Aquesta ha de ser la segona arma de la nova evangelització. Però, per això, hem de començar fent nostres "els goigs i les esperances, les tristeses i les angoixes dels homes d'avui, especialment dels pobres i afligits" (GS, num. 1). Benet XVI hi estava d'acord quan deia que l'Església s'ha de desmundanitzar (la coneguda paradoxa joanenca, "estar en el món, sense ser del món": Jn 17, 14-10), però ha d'obrir-se contínuament a les preocupacions del món, del qual ella precisament forma part".

En actitud de servei que vol dir en actitud d'humilitat i pobresa. Per a ser servidors de tots, ens hem de fer primer els darrers de tots (Mt 20, 25-28). No podem servir un pobre amb abillaments reials. Seria una burla.

Amb qui comptem

Per a aquesta empresa de renovació de l'Església mai no serem prou, necessitarem tothom qui vulgui apuntar-se en aquesta línia de purificació i de renovació evangèlica i conciliar. Perquè és veritat que són uns temps nous i cal molta audàcia i creativitat. Però creiem que els grans principis conciliaris, l'esperit del Vaticà II, continuen essent completament vàlids per a aquesta nova Església i evangelització que tant pregonem. Perquè els temps són nous, no podem pretendre retornar a una mentalitat i espiritualitat, a uns mètodes i pràctiques preconiliaris.

Sortosament en algunes de les nostres parròquies hi queda encara una generació, que podríem anomenar la generació *oblidada*, que a través de l'escoltisme, d'Hora-3 i Hora-6 i d'una pacient labor dels capellans i religiosos de la parròquia, havien rebut una sòlida formació conciliar. Molts d'ells havien estat enrolats en diverses labors i consells parroquials. Són els mateixos que feia goig veure'ls reunits treballant amb il·lusió en la llarga preparació del Concili Tarraconense.

Doncs bé, aquesta generació es va veure relegada i oblidada en arribar els nous aires restauracionistes. Eren perillosos per les seves idees renovadores. És semblant al que va passar amb el floret d'intel·lectuals cristians que teníem a l'Església catalana i que constituïen la seva gran esperança: eren sospitosos per les seves idees avançades.

Sortosament algunes parelles d'aquella generació, que ara ronden entre el quaranta i cinquanta, conserven encara el pòsit o caliu d'aquell bon esperit que un dia els va animar. Caldria només invitar-los, cohesionar-los i animar-los, confiar en ells, encomanar-los una missió consistent, actual i engrescadora, com és la que ens ha encarregat Jesús. Avui més necessària que mai.

Aquesta creiem que és avui l'esperança de la nostra diòcesi, si la sabem aprofitar. □

Bon Nadal a tots !
